

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת פקודי

ב' אדר ב' תשפ"ב 1118

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:24	5:11	5:19	5:03	הדלקת נרות
6:18	6:17	6:18	6:16	
6:57	6:54	6:53	6:56	רבנו תם

הילולא דצדיקא

- ב. רבי יוסף דוד הלוי סולוביצ'יק
- ג. רבי יצחק אלמליח
- ד. רבי יצחק מוח"ס ויזרע יצחק
- ה. רבי אליעזר די אבילא
- ו. רבי מרדכי יפה, בעל הלבוש
- ז. רבי אברהם אלחדיף
- ח. רבי לייב שרה'ס
- ט. רבי יוסף אבורביע
- י. רבי משה יהושע לנדא
- יא. רבי ישעיה אזולאי, סבו של הרב חיד"א
- יב. רבי דניאל פורסטיץ, ראב"ד פרשבורג
- יג. משה רבינו ע"ה
- יד. רבי יצחק איזיק טאוב
- יה. האדמו"ר מקאליב
- יז. רבי יוסף ידיד הלוי, מח"ס ימי יוסף
- יח. רבי אליהו זלוטניק

המדרש, ואין יצר הרע מסתלק מן האדם ואין כל אדם יכול לו אלא בבית המדרש. וכן אמרו (סוכה נב, ב) "אם פגע בך מנוול זה, משכחו לבית המדרש. אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ".

זאת ועוד, אין תורתו של אדם מתקיימת אצלו אלא כשהוא לומד בבית המדרש וכמו שאמרו (ירושלמי. ברכות ה, א) "ברית כרותה היא, היגע תלמודו בבית הכנסת לא במהרה הוא משכח".

הרבה פעמים ראיתי בני אדם נכנסים לבית המדרש, ואינם נותנים דעתם לשבת ללמוד ולא נכנסו אלא להסתכל בלבד, ובסופו של דבר הם לוקחים ספר ויושבים ללמוד בין הלומדים. אין זה אלא לפי שקול התורה הנשמע בבית המדרש מנצח את יצר הרע, ומדליק את לב האדם שיתיישב ללמוד תורה.

ולא עוד אלא שאין ישראל יכולין לנצח את אויביהן, אלא בזמן שקולם נשמע בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. כפי שדרשו רבותינו ז"ל (ב"ר סה, כ) "הקול קול יעקב והידים ידי עשו - בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות, אין הידים ידי עשו, ואם לאו הידיים ידי עשו אתם יכולים להם".

וכך אמר לו הקב"ה למשה רבינו, הואיל וקיבלו ישראל תורה ופסקה זוהמתן אצל ההר (שבת קמו, א) הריני בא ומשרה שכניתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מהן. ואף על פי שאני משרה שכניתי בתוכם, בבקשה ממך עשה לי משכן שישמש להם לישראל בית המדרש כדי שיהיו נכנסין אליו תמיד ויהיו מתרחקין מיצר הרע שלא ישוב לתוכם, ומה שאמרת השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, לא אמרתי לך עשה לי בית דירה שהרי אף השמים ושמי השמים אינם מכלכלים את כבודי, ולא אמרתי לך אלא שתתקין לי משכן בעולם הזה בכדי שעם ישראל יהיו נכנסין אליו ויצר הרע יסתלק מעליהם, כי אין יצר הרע מסתלק מן האדם אלא בבית המדרש, במקום השראת השכינה.

ומכיון שיהיו ישראל נכנסין לתוך המשכן ועל ידי כך יתרחקו מיצר הרע, מיד יזכו להשכין את שכניתי בתוכם ממש, בתוך כל אחד ואחד מהם.

אמור מעתה, ומה אם קודם שחטאו ישראל היה המקום מבקש שיהיו נכנסין לבית המדרש, וכך יזכו להתרחק מהיצר הרע, על אחת כמה וכמה לאחר שחטאו וחזר יצר הרע למקומו, שצריכים הם לעשות משכן כדי לסלק מעליהם את היצר הרע ולהיות נכנסין אליו כל שעה, כדי שתהא תורתם משתמרת בתוכם ולהשרות את השכינה בתוכם.

משכני רצוד בת המדרש כמקלט מפני יצר הרע

"אלה פקודי המשכן משכן העדות" (שמות לח, כא)

כך דרשו חכמים: עדות היא לכל באי העולם שנמחל להם על מעשה העגל. ואמרו עוד (תנחומא פקודי ב): עד שלא עשו את העגל, בא הקב"ה ושרה אצלם, משכעס עליהם היו אומרים אינו חוזר אליהם, מה עשה? אמר להם הקב"ה: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם - וידעו כל באי עולם שמחלתי לישראל.

מספר תמיהות התעוררו לי בפרשה זו:

ראשית, הרי פרשה שנאמר בה "ועשו לי מקדש",

נאמרה למשה קודם שחטאו ישראל בעגל, והיאך יצווה המקום שיעשו משכן שיכפר על דבר שעדיין לא היה?

ועוד, אמרו הקדמונים (רבינו אפרים שמות כה, ח): "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם - בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מכם". אם הקב"ה משרה את שכניתו בתוך בני ישראל עצמם, אם כן מה טעם הוצרך למשכן שישירה בו שכניתו?

עוד אמרו חכמים (פסיקתא דרב כהנא ב, י): בשעה שאמרו לו ועשו לי מקדש, אמר משה לפני הקב"ה: רבונו של עולם! הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, ואתה אמרת ועשו לי מקדש! אמר לו הקב"ה: משה, לא כשאתה סבור, אלא עשרים קרש בצפון ועשרים קרש בדרום, שמונה במערב, ואני יורד ומצמצם שכניתי ביניכם.

והתמיהה צפה ועולה: שהרי תשובתו של הקב"ה, אינה כענין שאלתו של משה, שהרי משה היה תמה היאך יכול הקב"ה להשרות את השכינה במשכן, בשעה כל העולם כולו אינו מכלכל את כבודו והיאך הוא מצמצם עצמו, ומה היתה תשובתו של מקום?!

כבר ביארנו כמה וכמה פעמים את ההוראה שלעולם ילמד אדם תורה ויתפלל בבית המדרש, ואינו דומה מי שלומד בבית יחידי ללומד בבית המדרש. וכך אמרו רבותינו (יומא כח, ב): "מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם. היו במצרים, ישיבה עמהם. היו במדבר, ישיבה עמהם. אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה היה, יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה היה. יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה היה."

ובאמת יש לנו לשאול, כלום לא היו יכולים אבותינו לעסוק בתורה בכל מקום שהוא עד שהוצרכו להביא ישיבה עמהם? אלא מכאן אתה למד, שאין אדם לומד כל תורתו אלא בבית המדרש. ואף רבי יוחנן בן זכאי לא ביקש דבר מאספסינוס בשעה שצר על ירושלים, אלא יבנה והכמיה. ולא ביקש ממנו להציל את חכמי יבנה לבדם, אלא גם יבנה עצמה ששם היתה ישיבה, כי היא עיקר שלא תשתכח תורה מישראל. ויבנה לעצמה וחכמיה לעצמן, ואי אפשר לזה בלא זה.

כללו של דבר, אי אפשר לו לאדם ללמוד תורה אלא בבית

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

חכמתן של הנשים

התורה הקדושה מציינת לשבח את הנשים שנשא לבן בחכמה להתנדב בהכנות להקמת המשכן, בכך שהן טוו את העזים למלאכת המשכן. חכמתן של הנשים באה לידי ביטוי גם במשכן הפנימי, בבית היהודי פנימה, בחכמתן להנחיל את מסורת היהדות בצורה ברורה ונפלאה.

כזה הוא המסר החינוכי שמצטט הגר"י זילברשטיין שליט"א, בספרו 'עלינו לשבח' אותו שמע בבואו לנחם את כ"ק האדמו"ר מנדבורנה זצ"ל בפטירת אימו הרבנית ע"ה. וכה אמר לו הרבי. ידועה השאלה על הפסוק: "שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אמן". דלכאורה איזו תורה משויכת לאם? הלא היא אינה לומדת?

אלא, אמר הרבי מנדבורנה, יכול האבא לצוות לילדיו שילמדו תורה, ויכול הוא גם לומר להם מוסר ולגער בהם אם הוא רואה שאינם לומדים כראוי. אבל מה שעוד יותר חשוב מכל זה הוא הרקע והאווירה של הבית, המעניקים את הדחיפה האמיתית ללימוד התורה. ותפקיד זה מוטל על האם, המסוגלת להמתיק את כל המצוות ובמיוחד את אוירת קדושת השבת, ואת הערך העליון של לימוד התורה.

התפקיד להאהיב את התורה על הילדים, מוטל על האמא היהודייה. וזו 'התורה' של האמא, שעליה הצטוונו ב"לא תטוש". תורה זו באה לידי ביטוי בחיבוב המצוות והאדרת כבודה של תורת אלוקינו בעיני הילדים הרכים, על כל המשתמע מכך.

רשמים אלה יישארו בליבות הבנים והבנות, וגם לכשיגדלו ויעזבו את בית הוריהם, יהיו ספוגים באהבת התורה, ולא יוכלו ליטוש אותה כל ימיהם.

האמא צריכה 'לעשות עסק' מהמצוות, לעשות מזה 'אירוע שלם', להוכיח לבני הבית שחפצי המצוות חשובים ויקרים ואין להם כל תחליף.

והנה, אך יצאתי מביתו של האדמו"ר מנדבורנה, והגיעה שאלה שהופנתה על ידי אנשים המטפלים בעולה חדש מרוסיה, שהדבר היחיד שהוא יודע זה שהוא יהודי, אך כששאלוהו הדיינים האם הוא כהן, לוי או ישראל, לא ידע להשיב.

לאחר שיחה ממושכת שניהלו איתו, שבמהלכה ניסו לוודא פרטים אודות הבית שבו היה חי ברוסיה, שאלוהו האם הוא זוכר דבר מה שאמא שלו עשתה בבית. האיש כמו התעורר לחיים, וסיפר שמידי ערב חג היתה אימו קונה זוג גרביים חדשות לאביו, והיתה עושה מזה עסק של שמחה בבית, עד שכל הילדים התכוננו לטקס זה זמן רב לפני החג. גרביים חדשות לאבא...

ואז אמרו הדיינים שהנה ראייה ברורה שהעולה החדש הוא כהן. שהרי בחו"ל נהגו שלא לישא כפיים בכל ימות השנה, אלא רק בחגים, והאמא שרצתה לחבב את המצוה, ולהקנות לילדיה מ'תורת אמן', היתה קונה גרביים לבעלה, כדי שיוכל לשאת את כפיו בגרביים חדשות.

והעולה החדש זכור זכר היטב את האירוע המשמח ההוא. הוא גם תיאר כיצד היתה אימו מעניקה לאביו את הגרביים מתוך שמחה וקדושה, "ואפילו שילדים לא ידענו ולא הבנו בכלל את מהותו של הטקס הזה, אבל הדבר נחרט במוחנו בצורה חזקה מאוד". והוא הוא מה שאמר הרבי מנדבורנה זצ"ל.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אני מחייב אותם

באחת מנסיעותיי ברכבת, שמתי לב לכך שמכל צדדי יושבים גויים המביטים בי ובמעשי וצוחקים עלי שאני יושב על מקומי בשלוה, לומד וכותב דברי תורה, ואף שמעתי אותם לועגים לזקן הארוך שלי ולכיפה שלראשי.

לעומת זאת הם עצמם נהגו כמנהג חיות השדה, אכלו בהפקרות ללא ברכה, ללא אמונה, צחקו בקולי קולות, צעקו והרעישו וכל דרכם הייתה דרך של גסות, חוסר מוסריות וחוסר כבוד.

כאשר ערכתי השוואה בין ההתנהגות המאופקת והרגועה שלי לבין התנהגותם הפרועה, התעוררתי לחשוב ש'עולם הפוך ראיתי'. במקום שאני אגחך עליהם ועל מעשיהם - הם אלו שצוחקים עלי בכל פה. ושאלתי את עצמי מדוע הדבר כך? מדוע הם לועגים לי בזמן שדווקא ההתנהגות שלהם היא זו שראויה ללעג ולגנאי?

והשבתי לעצמי שצחוקם הוא צחוק של שקר שנובע מתוך ריקנות ובא לכסות על החלל והתווה ובוהו שיש בתוכם. כאשר הם מבחינים בהתנהגותי השקטה, בעיסוק התמידי שלי בלימוד התורה, בהקפדה שלי על קיום המצוות - תפילה, נטילת ידיים לסעודה, ברכות, כיפה ועוד, הם רואים אותי מקדש שם שמים והם חשים שהתנהגות זו מחייבת אותם.

העובדה שאני יושב כמוהם ברכבת, אך כל מעשיי נעשים מתוך אמונה ודרך ארץ כפי שכתוב: "דרכיה דרכי נועם" (משלי ג, יז) - בכך אני מחייב אותם, הם מרגישים שגם עליהם להתנהג באופן מכובד זה, ומכיון שהם אינם רוצים להתחייב להתנהג כמוני - הם מזלזלים בי, מתוך כוונה לבטל את רושם המועשים שלי מלבם. כך שלא יצטרכו לחשוב כלל על דרך חייהם המופקרת ולשנות אותה.

במה מפטיריז

הפטרת השבוע: "ויעש חירום" (מלכים א; ז) ובני אשכנז מפטיריז ב"ותשלם כל המלאכה" (שם).

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על גמר בניית בית המקדש בירושלים, שהוא מענין הפרשה שבה אנו קוראים על סיום והקמת המשכן במדבר סיני.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

אמירת שלום קודם התפילה

הפוגש את חבירו בבוקר בדרכו לתפילה, אף שמעיקר הדין רשאי לברכו לשלום, יש אומרים שעדיף לומר לו 'בוקר טוב' ובלשון הז'ל 'צפרא טבא'. ולאחר שבייך ברכות התורה רשאי לומר לו שלום כרגיל.

הנשאל לשלומי לפני התפילה, רשאי להשיב בכל צורה שהיא, מלבד זאת שאין לו לקוד קידה או לכרוע בפני כל אדם בטרם התפלל שחריט.

מזן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חשבון נפש בכל שעה

**"אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה"
(שמות לח, כא)**

אמרו חכמינו ז"ל במדרש (שמ"ר נא, ג): מהו משכן שתי פעמים? אמר ר' שמואל בר מרתא, שנתמשכן שתי פעמים על ידיהם. וקשה, וכי מזכירין לו לאדם צערו בשעה שהוא מתעסק בשמחה? ומה טעם הזכיר להם משה חורבנו בשעה שהיו עוסקין בהקמתו ועדיין לא הוקם, והוא אומר להם שעתיד הוא להיחרב, אתמהא.

וחשבתי לומר ולעמוד על עיקרם של דברים, דהנה אם נתבונן היטב נמצא שלא פירט הכתוב מה נעשה בזהב, וטעם הדבר פירשו חכמינו ז"ל במדרש (שמ"ר נא, ו) וזה לשונם: משכן העדות אשר פקד על פי משה, כל מה שהיו עושים - עושים על פי משה. שנאמר 'אשר פקד על פי משה'. וכל מה שהיה משה עושה על ידי אחרים, שנאמר 'עבודת הלויים ביד איתמר בן אהרן הכהן', לא עשה אלא משנגמרה מלאכת המשכן. אמר להם בואו ואני עושה לפניכם חשבון. אמר להם משה: אלה פקודי המשכן, כך וכך יצא על המשכן. עד שהוא יושב ומחשב, שכח באלף ושבעה מאות וחמשים ושבעים שקל מה שעשה וויים לעמודים, התחיל יושב ומתמיה, אמר עכשיו ישראל מוצאין ידיהם לאמר משה נטלן! מה עשה? האיר הקב"ה עיניו וראה אותם עושים וויים לעמודים.

וזוהי אפוא הסיבה שבגינה רמז להם "משכן משכן" שתי פעמים. שהרי אין לך יסורין גדולים יותר מחורבן בית המקדש, ובשעה שיסורין באין עליהן אף על פי שהן סבורין שאין בידם עון, והן דומים בעיניהם כאילו שאין להם מה להוסיף ועל מה להתחרט, מכל מקום כיון שיעשו חשבון יכירו מיד שעדיין צריכים הם לתקן את מעשיהם, וכיון שהן שוקלים ומחשבים הם מוצאים מה שלא מצאו בתחילה, כגון ביטול תורה.

הלכך היה משה רבינו מחשב עמהם פרטי כל דבר ודבר, להורות להם שאי אפשר לו לאדם לעלות במדרגות בעבודת ה' אלא אם כן הוא מחשב חשבון יפה ושוקל את כל מעשיו ומפשפש בהם יפה יפה. ואפילו אם האדם יודע שאין בידו עוון, אף על פי כן צריך הוא לחשב ולחזור ולחשב שמא שכח דבר אחד ודקדוק אחד, תדע לך שיכול האדם לחסר בחשבון דבר קטן וגדול שהרי משה רבינו עצמו שכח חשבון הזהב ולא הכיר בדבר אלא אחר שחזר ועשה חשבון יפה, וכיון שהאדם עושה חשבון יפה הקב"ה עוזרו ומאיר את עיניו שיראה מה שקלקל.

א. כל דין קדושת שביעית הם דווקא בפירות של ישראל שגדלו בקרקע של ישראל בארץ ישראל, אבל קרקעות של גויים שבארץ ישראל אין בהם קדושת שביעית. והדין כן גם בקרקעות שנמכרו לגוי לקראת שנת השמיטה. וידוע כי בית דינו של מרן הבית יוסף עשה חרם למי שמחמיר ושומר קדושת שביעית בקרקעות של גויים.

ב. פירות וירקות שמשווקים על ידי אוצר בית דין יש בהם קדושת שביעית.

ג. מי שקנה פירות מחנות שמיטה המוכרת גם פירות נכרים וגם של אוצר בית דין, ואינו יודע אם הפירות שקנה הם מאוצר בית דין שצריך לנהוג בהם קדושת שביעית, או שהם באו מפירות של נכרים, אין חשש איסור להחמיר ולנהוג בהם קדושת שביעית משום החרם, מכיון שיש לומר שהחרם לא היה במקום ספק.

ד. פירות של שביעית ניתנו לאכילה לשניה ולסיכה, ומכיון שכן כל דבר שדרכו באכילה צריך לאוכלו, ודבר שדרכו בשתיה צריך לשותו, ודבר שדרכו לאוכלו חי לא יאכלנו מבושל, דבר שדרכו להיאכל מבושל לא יאכלנו חי.

ה. פירות וירקות שגדלו בשביעית בקרקע ישראל שיש בהם קדושת שביעית, אסור לאבדם כל זמן שהם ראויים עדיין למאכל אדם, או אפילו למאכל בהמה, שנאמר: "לכם תהיה לאכלה", ודרשו חז"ל לאכלה ולא להפסד.

ו. ולכן אם נשארו בצלחת או בקדירה פירות וירקות בשיעור ניכר, כמו תפוחי אדמה גזר ובצל וכדומה, אסור לזרוקם לאשפה כמות שהם, שבכך מפסיד פירות שביעית בידים, אלא יכרוך אותם בנייר או בניילון, ויניח בתוך פח האשפה, שאז אינו מפסיד בידים, אלא גורם להפסד, ואין איסור הפסד בגרמא. [ובפרט בפחות משיעור כזית]. ויש שמחמירים ומייחדים פח מיוחד לשיירי פירות שביעית, ורק אחר שנרקבים זורקים אותן לפח האשפה. ותבוא עליהם ברכה.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת פקודי

1. מי הוא המברך את חברו בברכת 'צפרא טבא'?
2. האם יש קדושת שביעית בפירות של אוצר בית דין?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיירי כנסת הגדולה

רבי אליעזר די אבילה

שלוש ערים חשובות ומרכזיות של תורה היו במרוקו. מראש הייתה ידועה בחריפות לימודה עד שרוב השד"רים מארץ ישראל היו מדלגים עליה. על פי המנהג, היה על השד"ר לשאת דרשה בבית הכנסת, ולאחר מכן היו עורכים לכבודו מגבית. וכי יעלה על דעתו של השד"ר לשאת דרשה בגוב האריות?! חבורות חבורות היו מתיישבים בחדרי הלימוד, ולוחמים הם את מלחמת התלמוד. שם הם למדו במסירות נפש ובאהבת התורה, והתייגעו להבין את מפרשי התלמוד והגמרא כרש"י, התוספות והמהרש"א.

רבאט, שפירושה המילולי הוא מזנר מבוצר, כיום היא בירת מרוקו והעיר השניה בגדלה במדינה. ראשיתה של רבאט בישוב סלא, ובתקופה מאוחרת יותר הפכה לעיר גדולה. שנים רבות התיישבו בה יהודים וניהלו בה את עסקיהם עד שהחלו לסבול מהשפלות שונות. הם חויבו ללבוש שחורים ולהלך יחפים מחוץ לרובע היהודי, ולא הורשו לצאת את מרוקו ללא אישור מיוחד מהשוטן.

בעיר זו גדל רבי אליעזר די אבילה, שמשפחתו הייתה בין הגולים מספרד למרוקו. הוא גדל

בחברת חכמי העיר והושפע מבית הוריו. דודו היה רבנו האור החיים' הקדוש זיע"א, שעקב אחריו מקטנותו וצפה כי יגדל לגאון ולתפארת.

את תורתו למד מאבותיו, את שיטת הלימוד בפלפול ועיון קיבל מאביו, רבי שמואל, שהיה תלמידו של הגאון רבי יוסף בן בהתית זצ"ל.

זקני חכמי מרכאש מספרים, כי כאשר היו מתקשים בדברי גמרא קשים, היו אומרים: 'זיבו אל מהרש"א דיאלנא אונשופו אש תא איקול' [תביאו את ספרו של המהרש"א 'שלנו' ונראה מה הוא אומר] גם החיד"א מעיד בהקדמת ספריו, ששמע מתלמידיו על עומק עיונו וחרירותו של רבי אליעזר די אבילה.

בהקשר לכך שבני דורו קראוהו 'מהרש"א' נשתמר בפי גדולי מרוקו סיפור מופלא המועבר מדור לדור בפיהם:

בילדותו התקשה רבי אליעזר בהבנת דברי המהרש"א על תוספות באחת ממסכתות הש"ס, וכשלא הצליח להבין את דבריו, התחיל לבכות. דלת בית המדרש נפתחה, וזקן הדור פנים, לבוש במלבוש חכמי מרוקו באותה עת ג'לאביה, נכנס.

שאלו הזקן: למה אתה בוכה?

רבי אליעזר היה בטוח שאותו זקן אינו בקי בנבכי הסוגיות, בוודאי לא בדברי התוספות, על אחת כמה וכמה לא בדברי המהרש"א... על כן התחמק מלענות לו. לאחר הפצרות מרובות ענה לו הילד, והזקן הסביר לו את דברי התוספות בצורה כזו שדברי המהרש"א היו ברורים ביותר. מיד לאחר מכן נעלם הזקן.

באותו הלילה הגיע אליו הזקן בחלומו, ואמר לו כי הוא היה המהרש"א, וכי נשלח משמים להסביר לו את התוספות כהערכה לכך שהוא יגע ועמל בלימוד התורה הקדושה.

בהיותו ילד קטן בן שבע, ביקר אצלם דודו האור החיים' זיע"א, ושאל את אמו: היכן אליעזר? השיבה לו, שהוא בחצר. מבעד לדלת חדרו הסגורה נשמע רעש של ספסלים ושל שולחן. האור החיים הציץ מבעד לחור המנעול, וראה את אליעזר הקטן קופץ על הכיסאות כמנהג ילדים. כשסיים לקפוץ שאלו: מדוע תמיד כשאני בא לבקרך אתה רכון על ספר, ואלו עתה הינך מתנהג כך?

השיב לו אליעזר, כי מעולם לא עשה כך, אלא ילדי השכונה כבר צוחקים על כך שאינו מתחבר אליהם, וכבר מספר ימים שהיצר הרע מתגרה בו ומשכנע אותו שכדאי לו לצאת החוצה ולשחק. על כן החליט לעשות פעם אחת את רצון היצר, כדי שהלה יתן לו ללכת במנוחה לבית המדרש וללמוד תורה...

נהנה דודו מהתשובה.

רבי אליעזר ייסד ישיבה ברבאט, ושימש כראש הישיבה לחכמים שבאו, מכל הסביבה, ללמוד בעומקה של תורה.

שקידתו של רבי אליעזר היתה יומם ולילה, ובקושי נתן שינה לעיניו. וכפי שמתאר חתנו בהקדמה לספריו: מיום היותו חי על האדמה נכספה וגם כלתה נפשו לשקוד על דלתות בית המדרש, לא ימיש מתוך האהל מהניץ החמה ועד סוף היום.

כל מגמתו היתה לחדש חידושים עם תלמידיו בבית המדרש. ואם קרה שהתחיל לעיין בפסקיו, וראה שמרוב עיונו נגרר במשא ומתן בתוס', במפרשי הגמרא ובפוסקים - עצר את פלפולו, ופסק בקיצור. זאת עשה כדי לא לבטל את תלמידיו, שהצטערו על כל רגע שהתבטל בשיעור אף כי היה עסוק בו כדי לפסוק הלכה לדורות. וכפי שהוא בעצמו כותב: "מעט מהרבה כתבתי מפני שאין הפנאי מסכים מפני טרדת בית המדרש, לכן קיצרתי במקום שאמרו להאריך, שאם באתי לכתוב כל מה שיש לי לכתוב על אותו יסוד הבנוי בליבי, והיו שולחים אלי קלף, הייתי משיבם תשובות אלף, אבל מה אעשה ועלי להיות מקצר ועולה מפני ביטול התלמידים".

הוא כתב פירוש מיוחד לתלמוד בדרך העיון והפלפול, וכן פרשנות האגדה ומדרשים סתומים בהם חידש דברים נפלאים. הוא ראה בלימוד הגמרא מטרה בפני עצמה, לפתח את דרך הלימוד על ידי פלפול והעמקה.

בשיא פריחתו התורנית, נפטר בדמי ימיו כשהוא בן ארבעים ושבע שנים ומקום מנוחתו ברבאט.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?
פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il
ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי
מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
ניתן לשלוח הודעה
אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +972585207103 • עברית +541141715555

שמעו
ותחי נפשכם

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאוריינות

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.